

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

Pipacs

Lángoló pipacsmezőbe' fekszem,
égeti, perzseli testem,
lehullnak bíboros álmaim.

Vagyok lebbenő láng-szirom,
méhecske, magamat porozom,
vajúdok sarjadó magokat.

Lágy eső permetezi arcomat,
könnyeim barázdát mardosnak,
fekete föld a nyoszolyám.

Boldogan szállnék suhanó szélbe',
vágynék csipkés, égi mezőkre,
virulnék Isten tenyerén.

De lángoló pipacsmezőbe' fekszem,
égeti, perzseli testem,
lehullnak bíboros álmaim.

Tavas-zengő

Vérvörös posztó az ég alja,
bomló férceiben hasad a ma,
rongyossá tépett tegnapokat
vált a felharsanó szimfónia.

Hallod? Hajnali madárdal ez,
bimbózó, tél-vedlett ágak között,
új napra hív, tavasz-keringő,
dallama szívembe költözött.

Éjjeli mese

Hanyatt dőlt, csillagokba ájult az éj,
Tó vizébe Hold áztatja lábát,
Szél sem húzta fel futótopánját,
Méla lombok között a tegnap mesél.

Üres szavak

Itt már nincs helye üres szavaknak,
túlsordultak a pohárból, pórusaidból
párolognak, beleivódnak a csempe
fugáiba, s hiába súrolom, gúnyos
vigyorral ellenáll igyekezetemnek.
Éjszaka liánként tekeredik körém
minden be nem tartott ígéreted.
Repedt tükörként fénylenek már
reményeim, melyek még gyökeremből
hajtottak ki, mint friss hajtások, de
az idő vasfoga belemart zsenge
sejtjeibe, s nem engedte
szárba szökkenni őket.

Hinta-palinta

Egyszer fenn, egyszer lenn,
mindig a másik végén ülsz,
sosem egy oldalon velem,
te repülsz, én süllyedek,
majd váltunk, körülöttünk
mállik a vakolat, mit oly
gyengéden tapasztottunk
egymásra, pereg, mint
tovatúnó percek, s lehull
valami feneketlen mélységbe.